

мамы, защото синца сме грѣшни; нѣ нека го исподимъ съ своята исповѣдь. Это време благоприятно, это време за покаяніе; приближихъ святити дни. И проч. Не трѣбва ный да гдѣвимъ время: Който гдѣи время, той са намира въ голѣма опасность. Мнозина пожелахъ времято за покаяніе: нѣ го не намѣрихъ кече, и проч. Голѣма глѣпость е да има нѣкой време, и да чѣка време. Днесъ е наше, утрѣто го не знаемъ: „не знаемъ що ще породи идѣщійтъ день.“(1) . . .

ЧАСТЬ ВТОРА.*)

Онова, което ни са обѣщава Господь нашъ въ Евангеліето, азъ го не виждамъ да са испълнюва въ насъ. Той ни говори: „просѣте и ще ви са даде, искайте и ще намѣрите, чюкайте и ще ви са отвори.“(2) Нѣ ный са молимъ и не ны послѣшка; искамы, и не ни дава; чюкамы, и не ни отвара. Не е ли истина, че ный са молимъ съкой день? нѣ съкой го знае колко малко са послѣшвамы, и коѣ може бы причината на това? казка ѿ пророкъ Исаіа: „да ли рѣката Господна не може да спасе? или ухото мѣ е натѣгнѣло, та да не може да чюе? Да ли, говори, всесилната рѣка Божіа не може да ны спасе, и да ны избави отъ искѣшеніата, и злочленіата, които дочаквамы съкой день? или нѣкакъ си мѣ е натѣгнѣло ухото, и не чюе? не; „Но грѣхъи наши разлѣчѣютъ междѣ нами ѿ междѣ Богомъ. И грѣхъ ради нашихъ ѿврати лице своѣ ѿ насъ, ѣже не помиловати.“(3) То естъ, нашити грѣхове нѣ отдалечаватъ, и отстранѣватъ нѣ отъ Бога; тѣ сѣ като една стѣна, като една планина предъ насъ, и не пдскатъ да са чюватъ молитвѣты наши на небето. За нашиты грѣхове Богъ са е погнѣсилъ отъ насъ, обхрнѣлъ е лицето си, та да нѣ не гледа, и да нѣ, не милѣва: „Рѣки во наши ѿсквернени крѣвю, персты наши во грѣсѣхъ, устнѣ наши возглаголаша беззаконіе, ѿ ѿзѣкъ нашъ неправдѣ подчѣетса;“(4) защото сичкы сме нечисти, рѣцѣтѣ ни сѣ осквернены отъ сиромашка крѣвь, устнѣты ни, и ѿзѣкътъ ни отъ беззаконіа, обиды, лѣжи, хѣлы, и укори; тыа сѣ причината за гдѣто са молимъ Богѣ,

*) Както са намѣри написана, тѣй са и напечатана.

[1] Притч. гл. 27, ст. 1. [2] Мат. гл. 7, ст. 7. [3] Исаіе гл. 59, ст. 1. [4] Тамже ст. 2.